

Arrest

nr. 287 799 van 20 april 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESSEN
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 23 januari 2016 en verzoekt op 26 januari 2016 een eerste keer om internationale bescherming. Op 26 juli 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het door verzoeker tegen deze beslissing ingesteld beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. X van 13 april 2018.

1.2. Op 9 januari 2019 verzoekt verzoeker een tweede keer om internationale bescherming. Op 26 maart 2019 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek. Het door verzoeker tegen deze beslissing ingesteld beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. X van 13 november 2019.

1.3. Op 17 december 2019 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Dit volgende verzoek wordt ontvankelijk verklaard en op 28 januari 2021 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het door verzoeker tegen deze beslissing ingesteld beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 255 975 van 8 juni 2021.

1.4. Zonder België te hebben verlaten, dient verzoeker op 16 augustus 2021 zijn huidig en vierde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal beslist op 14 maart 2022 tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pasthoen te zijn en een soennitische moslim. U behoort tot de Tarakhel-stam. U werd op 31 januari 2000 geboren in het dorp Nahre Shahi van het district Behsud in de provincie Nangarhar. U woonde daar met uw moeder en twee zussen. Vijf à zes jaar voor uw vertrek uit Afghanistan werd uw vader vermoord door de taliban omwille van de problemen van uw oudere broer A. A. (O.V. X.XXX.XXX). Deze laatste bevindt zich in België en kreeg in december 2013 het statuut van subsidiair bescherming toegekend. U heeft familie in Jalalabad en in Kaboel.

*De man van uw nicht, H. H. K., was een lid van de taliban. Eens per week kwam hij bij u thuis om aan uw moeder te vragen of u de taliban zou vervoegen. Telkens uw moeder daar met hem over praatte werd u naar buiten gestuurd om te spelen. Op een dag moest u van uw moeder boodschappen gaan doen. Toen u daar was stopte op een gegeven moment een overheidsvoertuig naast u. Het bleek de neef van uw vader te zijn die werkte voor het National Directorate of Security (NDS). Hij vroeg wat u aan het doen was. Toen u het uitlegde stelde hij dat hij ook boodschappen zou doen en u dan thuis zou afzetten. Op die manier kon u helpen met de boodschappen die hij zou kopen voor zijn zus naar binnen te dragen. Na het kopen van de goederen stopte u alles in het voertuig maar moest u nog even buiten blijven wachten gezien u sap en cake bij had. Uw oom vertelde dat u dit buiten moest eten en drinken omdat u anders de auto zou bevuild. Op het moment dat u daar stond te wachten zag u de zoon van H. H. K. en nog iemand. U stak uw hand op, stapte dan in de auto en ging terug naar huis. Twee dagen later werd H. H. K. gearresteerd door het NDS. Drie dagen daarna kreeg uw moeder telefoon van de taliban. Ze zeiden dat H. H. K. gearresteerd was en dat dat volgens de rapporten van NDS omwille van u was. Ze zeiden dat u binnen de twee weken aan hen overhandigd diende te worden, zo niet zou u behandeld worden volgens de wetten van de sharia. Uw moeder smeekte om u allen in vrede te laten. Vervolgens informeerde u uw oom van moeders zijde. Hij zei dat de simkaarten weggegooid moesten worden en dat hij u allen zou komen halen. U verhuisde met uw moeder en twee zussen naar zijn huis in Shanzda Famili, een deel van de stad Jalalabad. Twee dagen later werd een dreigbrief van de taliban aan de deur van uw huis in Nahre Shahi gelegd. De burens verwittigden uw oom en hij ging die brief halen. Er stond hetzelfde in als wat de taliban aan de telefoon hadden gezegd. Een week later werd uw huis aangevallen en werd alles doorzocht. Uw burens, die er ook een kamer huurden, dienden een klacht in en vertrokken gezien het daar niet langer veilig was. De taliban hadden naar u gevraagd, maar ze zeiden dat ze niet wisten waar u was. Vervolgens regelde uw oom uw reis en vertrok u uit Afghanistan. U weet niet precies wanneer dat was, maar op 23 januari 2016 kwam u aan in België en op 26 januari 2016 diende u een **eerste verzoek tot internationale bescherming** in. Bij terugkeer naar Afghanistan verklaarde u te vrezen door de taliban gedood te worden omdat u door hen beschouwd werd als een spion voor het NDS. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een originele ‘taskara’ (Afghaans identiteitsbewijs), de dreigbrief van de taliban (origineel), de klacht betreffende de aanval op uw huis (origineel), een taskara van uw vader (kopie), zijn foto’s (kopieën), de documenten van zijn werk (kopieën), een taskara van uw grootvader (kopie) en de enveloppe waarin uw documenten u werden opgestuurd (origineel).*

Op 26 juli 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht werd aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en omdat u afkomstig bent uit een regio die niet gekenmerkt wordt door willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict. Op 13 april 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in haar arrest met nr.202353 de beslissing van het CGVS. De RvV hechtte evenmin geloof aan uw asielrelaas en achtte de vaststellingen van het CGVS pertinent, ook omtrent de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus.

Zonder naar uw land te zijn teruggekeerd diende u op 9 januari 2019 een **eerste volgend verzoek om internationale bescherming** in. Als nieuw element haalde u aan dat er zich tijdens het vorige interview een vertaalprobleem voorgedaan heeft over de functie van iemand, met name over de 'procureur', de tolk zou verkeerdelijk hebben vertaald dat de familienaam van een persoon 'procureur' is. Via uw advocaat zou u de taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en de badge van deze procureur aan het CGVS hebben laten bezorgen. U bleef verder bij hetzelfde relaas dat u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette. U voegde toe dat de taliban uw moeder en zussen intussen lastig vallen, hen dreigbrieven bezorgen en regelmatig bij hen langsgaan om te vragen waar u zich bevindt omdat ze menen dat u vanuit Europa gerepatrieerd bent naar Afghanistan. U verklaarde verder dat uw regio onveilig is. Ter staving van dit verzoek legde u een originele dreigbrief van de taliban neer die door uw moeder opgestuurd werd en waarin te lezen staat dat de taliban ervan op de hoogte zijn dat u terug in Afghanistan bent en waarin gesuggereerd wordt dat uw moeder uw verblijfplaats moet doorgeven aan de taliban omdat ze anders hetzelfde lot als haar echtgenoot zal ondergaan. Op 27 maart 2019 nam het CGVS een beslissing van niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) omdat u geen geloofwaardige nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Meer zelfs, uw verklaringen onderstreepten des te meer de ongeloofwaardigheid van uw relaas. Op 13 november 2019 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in haar arrest met nr. 228 757 uw beroep tegen de beslissing van het CGVS verworpen.

Zonder naar uw land te zijn teruggekeerd diende u op 17 december 2019 een **tweede volgend verzoek om internationale bescherming** in. U verwees nu vooreerst opnieuw naar de door u aangehaalde motieven in uw eerste en tweede verzoek. Daarnaast gaf u aan dat u homoseksueel bent en dat u besloot Afghanistan te verlaten omdat uw leven als homoseksueel niet veilig is aldaar. U verklaarde dat u in Afghanistan gevoelens had voor een andere jongen. Ook in België had u gevoelens voor een andere Afghaanse jongen. Op 30 januari 2020 nam het CGVS de beslissing van ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 10 september 2020 verklaarde u ten aanzien van het CGVS dat u in België verliefd werd op een Afghaanse jongen, maar de liefde was niet wederzijds. U was in Afghanistan ook verliefd geweest op een jongen. Uw moeder wist dat u homoseksueel was en had u daarom naar Europa gestuurd. Ter staving van uw derde verzoek legde u volgende stukken voor: uitprint van sociale media van Afghaanse homoseksuelen in Europa, uitprint van foto's van uzelf en de Afghaanse jongen waar u op verliefd was en enkele print-screens van uw mobiele telefoon waaruit zou blijken dat u gay-porno bekijkt. Op 29 januari 2021 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in het arrest met nummer 255975 van 8 juni 2021. U ging niet in Cassatieberoep tegen het arrest van de RvV.

Zonder België te verlaten diende u op 16 augustus een **derde volgend verzoek om internationale bescherming** in. U baseert zich daarbij op dezelfde vrees die u tijdens uw eerste en tweede verzoek hebt uiteengezet, namelijk dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban, alsook dat u vreest voor het leven van uw familieleden in Afghanistan omwille van de problemen die u kende met de taliban en H. H. K. U herhaalt dat de taliban u ervan verdenkt H. H. K. bij de voormalige autoriteiten te hebben aangegeven, waarop de groepering u en uw familieleden heeft bedreigd. Daarbij haalt u aan dat H. H. K. ondertussen, na de machtsovername van de taliban, werd vrijgelaten en benoemd werd tot districtsgouverneur in Kama. Ook hij verkondigt dat u tegen hem heeft gespioneerd en dat het uw schuld is dat hij in het verleden gevangen is genomen. Voorts geeft u te kennen dat er in uw dorp verschillende mensen door de taliban werden gedood en dat er in Afghanistan elke dag mensen omwille van verscheidene redenen om het leven worden gebracht. U voegt toe dat de taliban mensen die naar Europa komen beschouwt als ongelovigen.

Ter ondersteuning van uw huidige verzoek hebt u geen nieuwe documenten neergelegd.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste, tweede en derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat uw verklaringen inhoudelijk geen enkel nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet bevatten en dat u blijft verwijzen naar wat u in het verleden reeds hebt uiteengezet, namelijk dat u vreest dat u en uw familie zullen worden gedood door de taliban omwille van de problemen die u in het verleden zou hebben gekend met talibanleider H. H. K. (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 16 & 19).

Er dient te worden benadrukt dat er in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming reeds door het CGVS werd vastgesteld dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan de door u beweerde problemen met H. H. K. en uw daaruit voortvloeiende vrees. Deze conclusie werd daarenboven bevestigd door de RvV in het arrest van 13 april 2018. U ging niet in Cassatieberoep tegen dit arrest en bijgevolg geniet dit arrest kracht van gewijsde waardoor de erin vermelde argumenten niet kunnen worden betwist. Uw tweede verzoek, waarin u wederom verwees naar deze zogenaamde problemen, werd niet-ontvankelijk verklaard. Uw beroep tegen deze laatste beslissing werd door de RvV verworpen in het arrest van 13 november 2019, daar de Raad in navolging van het CGVS van oordeel was dat u geen nieuwe elementen had aangebracht. U ging niet in Cassatieberoep tegen het arrest van de RvV. Uw derde verzoek om internationale bescherming werd, nadat het eerst ontvankelijk werd verklaard, afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw nieuwe beweringen als zou u homoseksueel zijn. Deze beslissing werd in haar geheel door de RvV bevestigd op 8 juni 2021. U ging andermaal niet in cassatieberoep tegen het arrest van de RvV en bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

De verklaringen die u naar aanleiding van uw huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt, zijn immers in wezen inhoudelijk identiek aan de asielmotieven die u in uw eerste twee asielaanvragen reeds heeft toegelicht. U beperkt zich zoals hierboven reeds vermeld, louter tot het herhalen van uw eerdere verklaringen met betrekking tot uw zogenaamde problemen met de taliban. U blijft volhouden dat de taliban u er ten onrechte van zou beschuldigen H. H. K. aan de toenmalige Afghaanse autoriteiten te hebben overgeleverd, dat de taliban nog steeds naar u op zoek zou zijn nadat ze u reeds zou hebben bedreigd door middel van brieven en dat de taliban u tevens zou willen inlijven (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 16). Door het louter herhalen van, en volharden in, uw vermeende problemen met de taliban slaagt u er niet in de vastgestelde bedrieglijkheid ervan op te heffen, waardoor een nieuwe beoordeling niet aan de orde is. Daarbij kan nog worden aangestipt dat het enigszins opmerkelijk is dat u H. H. K. in uw vorige verzoeken bestempelde als de echtgenoot van uw nicht, en hem in het kader van uw huidige asielaanvraag benoemt als de schoonbroer van uw vader. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek nog bijkomende verklaringen aanhaalt – met name dat H. H. K. na de opmars en machtsovername door de taliban inmiddels op vrije voeten zou zijn en daarbij ook benoemd zou zijn tot districtsgouverneur van Kama, alsook dat H. H. K. nu eveneens zou hebben gezegd dat u tegen hem zou hebben gespioneerd en alles aan de voormalige autoriteiten zou hebben verteld (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 16) – die volledig in het verlengde liggen van uw alreeds onaannemelijk en

ongeloofwaardig bevonden relaas, werpt evenmin nieuw licht op de beoordeling inzake uw vorige verzoeken.

Daarbij kan nog worden toegevoegd dat het behoorlijk merkwaardig te noemen is dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag op geen enkel moment nog verwijst naar uw zogenaamde homoseksuele oriëntatie, hoewel u dit bij uw derde verzoek om internationale bescherming naar voren schoof als de werkelijke reden waarom u vanuit Afghanistan naar Europa bent vertrokken. Dat u nu met geen enkel woord nog rept over uw vermeende homoseksualiteit is veelzeggend en doet andermaal ernstig afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Met betrekking tot uw verklaringen omtrent het zogenaamde feit dat de taliban iedereen die naar Europa komt beschouwt als een ongelovige, ook over u denkt dat u een ongelovige bent en u tevens omwille van deze reden zou doden (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 16), dit louter een bewering betreft die u niet in concreto weet te staven. Uit de door u aangereikte en beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. U toont geenszins aan en uit de beschikbare informatie blijkt niet dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert, zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden gevisieerd of vervolgd. U dient zulks derhalve in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. U brengt immers geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezan; laat staan dat je in concreto aannemelijk zou maken dat, door wie, waar, wanneer of in welke omstandigheden je daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. In de mate dat u nog aanhaalt dat er in Afghanistan elke dag mensen gedood worden omwille van verschillende redenen (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 16), dient voorts te worden opgemerkt dat een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non. U kan immers door deze uiterst algemene beweringen geen enkel verband leggen met uw persoonlijke situatie. Er dient te worden benadrukt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend.

U legde geen bewijsstukken neer die niet bij machte zouden zijn om een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch

verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf](#)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van

*nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 57/6/2, § 1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker vangt zijn betoog in het verzoekschrift aan door te stellen dat hij volhardt in zijn asielrelaas en dat hij het niet eens is met de appreciatie die de verwerende partij in de bestreden beslissing maakt, met name waar zij stelt dat er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn of door verzoeker worden voorgelegd.

Hij leest in de bestreden beslissing dat zijn verklaringen met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit en herkomstregio niet betwist worden en leidt hieruit af dat de verwerende partij bijgevolg erkent dat hij afkomstig is uit het dorp Nahr Shahi, gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar.

Verzoeker is van mening dat de veiligheidssituatie in Afghanistan dermate is verergerd sinds de machtsovername door de taliban dat dit op zich een nieuw element is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking komt. Verzoeker meent dan ook dat zijn verzoek om internationale bescherming bijgevolg minstens opnieuw onderzocht dient te worden.

Hij wijst in dit verband nog op het feit dat de verwerende partij meent dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is en dat het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gepaard gaat met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Luidens het verzoekschrift worden deze aannames van de commissaris-generaal echter op geen enkel moment duidelijk onderbouwd en ontbreekt er objectieve landeninformatie die de conclusies van de verwerende partij ondersteunt. Hij voegt hier nog aan toe dat ook in de COI Focus van januari 2022 hieromtrent duidelijke informatie over terug te vinden valt.

Daarnaast hekelt verzoeker dat de verwerende partij geen onderzoek gevoerd heeft naar het risico voor terugkeerders, die de Afgaanse maatschappij als verwesterd bekijkt. Nadat hij de overwegingen van de bestreden beslissing hieromtrent samenvat, citeert verzoeker een passage uit de COI Focus van januari 2022 met als titel *"2.11 persons seeking asylum or remaining abroad, and returnees"*. Voorts oppert verzoeker dat het overheidsoptreden van de taliban nog steeds is gestoeld op hun eigen statische lezing van de *sharia*, ook al beweren zij te zijn veranderd in hun aanpak, en dat deze *sharia*-wet zeer vaag geformuleerd wordt waardoor er veel plaats voor interpretatie is. Voorts stelt hij dat de top van de taliban zich als meer gematigd presenteert, maar dat de lagere ambtenaren daar desondanks niet in volgen en hiervoor ook niet gestraft worden door hun oversten. Hij citeert ook in dit verband uit de COI Focus van januari 2022.

Verzoeker betoogt voorts dat iedereen die zich niet conform de taliban-standaarden gedraagt, zich bloot stelt aan de willekeur van de politie. Hij geeft enkele voorbeelden van dergelijke situaties waarin deze mensen aangepakt werden met zowel verbaal als fysiek geweld. In dit verband stelt hij verder dat een handboek met richtlijnen die aangeven hoe de politie moet handelen, stelt dat 'ondeugden / zedelijke slachtheden' (vaag en breed geformuleerd), verboden zijn en dat de politie in deze gevallen op een 'agressieve, kwade en enge manier' alsook 'fysiek' moet handelen. Hij wijst er nog op dat de brede formulering van deze termen weer toestaat om met veel willekeur en vooral met disproportioneel geweld te handelen. Luidens het verzoekschrift wordt iedereen die niet past in de idealen van de taliban en in het bijzonder stakers, activisten, vrouwen/meisjes, Hazara en Shia moslims (etnische minderheden), alle aanhangers van de vorige regering, buitenlandse troepen, journalisten en mediawerkers, verplegers/zorgkundigen, muzikanten en artiesten en LGBTIQ-personen, geviséerd en zijn deze groepen

in het recente verleden al vaak aangevallen door de taliban met de dood tot gevolg. Verder oppert hij nog dat mensen die gevlucht zijn naar een ander land (vooral naar westerse landen) worden gezien als een ketter en dat ze op de radar van de taliban komen voor het 'niet leven volgens islamitische waarden'. Volgens verzoeker zouden de taliban al een vooroordeel hebben ten opzichte van deze mannen aangezien deze vluchtelingen zouden zijn beïnvloed door de progressievere (niet islamitische) westerse landen. Verzoeker herhaalt en benadrukt nog enkele zinnen uit de passage van de COI Focus van januari 2022 die hij als eerste citeert in het verzoekschrift.

Volgens verzoeker dient er *in casu* rekening gehouden te worden met het feit dat hij reeds sinds eind 2015 Afghanistan heeft verlaten op vijftienjarige leeftijd, dat hij sinds januari 2016 in België verblijft en dat hij in januari 2016 zijn eerste verzoek om internationale bescherming in België indiende. Hij stelt dat het voor zich spreekt dat hij in België veranderde en beweert dat hij een vrijere omgang met meisjes en vrouwen heeft en enkele meningen herzag, zoals het feit dat hij niet meer akkoord gaat met de manier waarop vrouwen in Afghanistan behandeld worden. Bovendien wijst hij op het feit dat hij als LGBTIQ-persoon al helemaal zal worden gevisieerd. Verzoeker is van mening dat hij dus wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst heeft. Hij benadrukt dat zijn identiteit sterk is beïnvloed en dat hij inmiddels is verwesterd. Hij voegt in dit verband nog toe dat hij hier naar school ging, dat hij hier gewerkt heeft en dat hij zich volledig heeft geïntegreerd in België en zich volledig heeft aangepast aan de waarden en normen in de huidige Belgische samenleving. Hij verwijst in dit verband ook nog naar de UNHCR-richtlijnen van 19 april 2016 waaruit volgens hem het volgende blijkt:

"Hieruit blijkt dat men niet effectief moet bekeerd zijn tot een andere religie om beschouwd te kunnen worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen. Hierdoor belicht de Afghaanse gemeenschap en in het bijzonder de Taliban hen van steun aan de regering en de internationale gemeenschap."

In het licht van het voorgaande vreest verzoeker dan ook dat de taliban hem wel degelijk kunnen beschouwen als een afvallige. Hij vervolgt zijn betoog door te stellen dat er rekening dient gehouden te worden met het feit dat terugkeerders momenteel enkel omwille van de hen toegedichte verwesterde waarden en steun voor de internationale gemeenschap kunnen worden gefolterd en vermoord. Er kan volgens verzoeker dan ook niet ontkend worden dat de Afghaanse bevolking hem als verwesterd kan zien en dat dit potentiële risico's, zoals foltering of moord, met zich meebrengt. Hij stelt nog dat dit verder gaat dan de vraag of hijzelf zich terug kan aanpassen aan de Afghaanse normen en waarden.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen indien bijkomend onderzoek gewenst is.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Op 3 maart 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de *weblinks* van vermeldt:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus, "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022", 23 september 2022;
- COI Focus, "Afghanistan, Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus "Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022.

2.2.3. Op 9 maart 2023 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer met daarbij volgende stukken gevoegd:

- brief advocaat I.R. (stuk 1);
- schoolattesten (stuk 2);
- overeenkomst voor een individuele beroepsopleiding VDAB (stuk 3);
- NANSSEN NOTE 3-22, "Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer", 18 oktober 2022 (stuk 4).

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de Richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Voorafgaand

De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt

worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

Het betoog van verzoeker, die bij aanvullende nota de NANSEN Note 3-22 heeft overgemaakt, doet hierover niet anders denken.

2.3.5. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 14 maart 2022, getiteld "*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*", waarbij zijn huidig, vierde, verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker, naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming, geen nieuwe feiten of elementen aangebracht en beschikt het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, in aanmerking komt.

2.3.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgende verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.3.7. In het kader van het huidige (vierde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthangen aan zijn eerdere verklaringen dat hij Afghanistan verliet omdat de taliban hem en zijn familie bedreigen omdat zij er hem van verdenken H. H. K., een talib en familielid van verzoeker, bij de voormalige autoriteiten te hebben aangegeven, waarna hij werd gearresteerd. Hij voegt hieraan toe dat H. H. K. ondertussen, na de machtsovername van de taliban, werd vrijgelaten en werd benoemd tot districtsgouverneur in Kama en dat ook H. H. K. zelf verkondigt dat verzoeker tegen hem heeft gespioneerd en dat hij daardoor in het verleden vastzat. Daarnaast verklaart hij nog dat er in zijn dorp verschillende mensen door de taliban werden gedood en dat er in Afghanistan elke dag mensen omwille van verscheidene redenen om het leven worden gebracht en dat de taliban mensen die naar Europa komen beschouwen als ongelovigen (administratief dossier, verklaring volgende verzoek *d.d.* 22 december 2021, punt 16).

Ter staving van zijn huidige verzoek om internationale bescherming legt verzoeker in de loop van de administratieve procedure geen nieuwe stukken neer.

In het kader van het onderhavige beroep legt verzoeker, bij aanvullende nota, wel nog nieuwe stukken neer. Concreet gaat het om een brief van advocaat I.R., schoolattesten en een overeenkomst voor een individuele beroepsopleiding VDAB.

De kernvraag is of deze elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen, maar ook als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.3.8. Vooreerst dient erop te worden gewezen dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming de commissaris-generaal besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban en in het bijzonder met H. H. K. Deze beslissing en ook deze beoordeling werd door de Raad bevestigd in zijn arrest nr. 202 353 van 13 april 2018. Daar verzoeker naliel om binnen de wettelijk voorziene termijn cassatieberoep in te dienen, dient deze beoordeling als vaststaand te worden beschouwd. In het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming verwees verzoeker andermaal naar de door hem aangehaalde motieven in zijn eerste verzoek om internationale bescherming en voegde hij hier nog enkele verklaringen aan toe die volledig in het verlengde van zijn eerdere verklaringen liggen. Er dient te worden herhaald dat zijn tweede verzoek door de commissaris-generaal niet ontvankelijk werd verklaard, omdat hij geen geloofwaardige nieuwe elementen aanbracht in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, en dat ook deze beslissing en beoordeling door de Raad bevestigd werd in zijn arrest nr. 228 757 van 13 november 2019. Verzoekers derde verzoek om internationale bescherming, waarin hij wederom zijn eerdere verklaringen herhaalde en toevoegde dat hij homoseksueel is en Afghanistan verliet omdat zijn leven als homoseksueel aldaar niet veilig is, werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat hij blijft vasthouden aan zijn verklaringen die in het kader van zijn eerste en tweede verzoek om internationale bescherming als ongeloofwaardig werden bevonden zonder op enige wijze moeite te doen om de bevindingen van de commissaris-generaal hieromtrent te weerleggen en zonder dit relaas te staven met duidelijke stukken, wat afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid, en omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn nieuwe beweringen homoseksueel te zijn. Deze beslissing werd in haar geheel door de Raad bevestigd op 8 juni 2021 in het arrest nr. 255 975.

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere

weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De Raad stelt vast dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek volhardt in zijn eerdere verklaringen aangaande zijn problemen met H. H. K. en de taliban en zijn vrees die daaruit voortvloeit. Dit kan echter geen afbreuk doen aan het eerder vastgestelde fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, een beoordeling die, zo weze herhaald, reeds is komen vast te staan. De verklaringen die verzoeker aflegt in het kader van het huidig verzoek om internationale bescherming, waarin hij zijn verklaringen uit zijn eerste en twee verzoek herhaalt, doen integendeel juist verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn volgehouden asielrelaas, daar verzoeker H. H. K. in zijn vorige verzoeken bestempelde als de echtgenoot van zijn nicht (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud *d.d.* 26 juni 2017, p. 10; verklaring volgend verzoek *d.d.* 4 maart 2019, punt 15; notities persoonlijk onderhoud *d.d.* 10 september 2020, p. 4), en hem in het kader van zijn huidige verzoek dan weer benoemt als de schoonbroer van zijn vader (administratief dossier, verklaring volgend verzoek *d.d.* 22 december 2021, punt 16). Verzoekers bijkomende verklaringen dat H. H. K. ondertussen, na de machtsovername van de taliban, werd vrijgelaten en werd benoemd tot districtsgouverneur in Kama en dat ook H. H. K. zelf verkondigt dat verzoeker tegen hem heeft gespioneerd en dat hij daardoor in het verleden gevangen is genomen (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, punt 16), liggen dan weer volledig in het verlengde van zijn ongeloofwaardig bevonden relaas en kunnen bijgevolg evenmin als geloofwaardig worden beschouwd.

Daarnaast verklaart hij enerzijds dat er in zijn dorp verschillende mensen door de taliban werden gedood en dat er in Afghanistan elke dag mensen omwille van verscheidene redenen om het leven worden gebracht. Met dergelijke blote beweringen maakt verzoeker geenszins *in concreto* aannemelijk dat hij bij terugkeer een persoonlijk risico loopt op vervolging, dan wel op ernstige schade. Waar hij betoogt dat de taliban mensen die naar Europa komen als ongelovigen beschouwen, kan dienstig worden verwezen naar de uiteenzetting onder punt 2.3.11.

2.3.9. Volledigheidshalve merkt de Raad, in navolging van de verwerende partij, nog op dat het merkwaardig is dat verzoeker zijn homoseksuele geaardheid in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming naar voren schoof als de werkelijke reden waarom hij vanuit Afghanistan naar Europa is vertrokken, maar dat hij hier op geen enkel moment naar verwijst tijdens de administratieve procedure van zijn huidig verzoek om internationale bescherming en hier pas terug naar verwijst in het verzoekschrift naar aanleiding van het onderhavig beroep.

Dit doet, naast de overwegingen op basis waarvan de commissaris-generaal naar aanleiding van zijn derde verzoek om internationale bescherming concludeerde tot de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde homoseksuele geaardheid en die door de Raad tot de zijne werden gemaakt in het arrest nr. 255 975 van 8 juni 2021, ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn geaardheid, alsook aan zijn algemene geloofwaardigheid.

2.3.10. Waar verzoeker terecht wijst op de machtsovername door de taliban, stipt de Raad aan dat hij, zoals hoger reeds uiteengezet, bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gehouden is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineens stortte, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten. Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat tevens onder de aandacht wordt gebracht door verzoeker in het verzoekschrift en uitgebreid in de aanvullende nota's van verzoeker en de verwerende partij. Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal een beslissing inzake het thans voorliggende volgende verzoek om internationale bescherming heeft genomen en de bestreden beslissing maakte aldus een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker in de hiervoor geschetste context.

De Raad herinnert er in deze aan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling vereist van het risico op vervolging of ernstige schade in het licht van

actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan, waarbij de taliban heden functioneren als een *de-factoregering*, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen, zodat de commissaris-generaal een beoordeling kan maken van de vraag of er elementen worden aangedragen die de kans aanzienlijk vergroten om internationale bescherming te bekomen.

De Raad dient in deze op te merken dat verzoekers interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dateert van 22 december 2021 en aldus plaatsvond enkele maanden na de machtsovername door de taliban. Verzoeker had dan ook de mogelijkheid om toen nieuwe elementen, gelinkt aan de machtsovername door de taliban, kenbaar te maken.

Bovendien kan verzoeker er niet aan voorbijgaan dat zijn huidig verzoek reeds zijn vierde verzoek om internationale bescherming betreft, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker reeds enigszins vertrouwd is met de procedure om internationale bescherming en kennis heeft van het gegeven dat hij alle nodige gegevens en stukken, die relevant zijn voor zijn verzoek om internationale bescherming, dient aan te brengen.

Daarenboven heeft verzoeker, gezien de devolutieve werking van huidig beroep, middels zijn verzoekschrift (en bijkomend in een aanvullende nota en zelfs ter terechtzitting) ook de mogelijkheid om toelichting te verschaffen bij zijn situatie of elementen kenbaar te maken, in het licht van de machtsovername door de taliban.

2.3.11. Verzoeker betoogt in het verzoekschrift en de aanvullende nota dat hij zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging omdat hij verwesterd is, of als Afghaanse terugkeerder minstens als dusdanig zal gepercipieerd worden door de taliban en dat hij als “*afvallige*” zal worden gezien.

Hij benadrukt dat hij vijftien jaar oud was toen hij Afghanistan verliet, dat hij reeds zeven jaar in België verblijft, dat hij een aantal meningen herzag, zoals dat hij niet meer akkoord gaat met de manier waarop vrouwen in Afghanistan behandeld worden en hij nu een vrijere omgang met meisjes en vrouwen heeft, dat hij als LGBTIQ-persoon al helemaal geïsoleerd zal worden, en dat hij hier naar school is geweest en gewerkt heeft. Hij legt ook stukken neer ter staving van zijn scholing en tewerkstelling in België.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de

provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of

een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Met de loutere verwijzing naar zijn verblijf van zeven jaar in België en zijn minderjarigheid bij aankomst in België maakt verzoeker, thans meerderjarig, zijn beweerde verwestering of dat hij als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa geenszins concreet aannemelijk. Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een belangrijk deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, laat verzoeker na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in België hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst erop dat verzoeker tot zijn vijftien jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al enige maturiteit had en ook grotendeels gevormd was naar de Afghaanse gebruiken, waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse gebruiken, waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Waar verzoeker in het verzoekschrift en de aanvullende nota stelt dat hij in België naar school is gegaan en hier heeft gewerkt en ook stukken neerlegt ter staving hiervan (met name een brief van advocaat I.R., schoolattesten en een overeenkomst voor een individuele beroepsopleiding VDAB), merkt de Raad op dat dit onvoldoende persoonlijke invulling geeft aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Dat verzoeker naar school ging, werkwilg is en zich wil integreren, is lovenswaardig, maar maakt nog niet dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn *“to play the game”* of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanig (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

In verband met verzoekers bewering dat hij in België een aantal meningen herzag, zoals dat hij niet meer akkoord gaat met de manier waarop vrouwen in Afghanistan behandeld worden en hij nu een vrijere omgang met meisjes en vrouwen heeft, stelt de Raad dat uit het document ‘verklaring volgend verzoek’ niet kan blijken dat verzoeker een concrete bezorgdheid heeft geuit over de visie van de taliban op de islam of de implementatie van de *sharia*-wetgeving en de gevolgen ervan voor vrouwen. Het gaat in deze om een louter theoretisch betoog en uit niets kan blijken dat dit betoog, zoals het beginsel van gelijke rechten voor vrouwen, voor verzoeker een overtuiging vormt dat een fundamenteel onderdeel uitmaakt van zijn identiteit en morele integriteit, te meer hij dit betoog niet betreft op de concrete situatie en de huidige gevolgen voor zijn vrouwelijke familieleden, zoals zijn moeder, laat staan dat hij daar enige toelichting of illustratie over geeft.

De Raad benadrukt verder dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Nu niet blijkt dat verzoeker dermate zou zijn verwesterd of als zodanig zou worden gepercipieerd, maakt hij ook niet aannemelijk dat hij in Afghanistan zal worden gezien als een *“afvallige”*.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de in het rechtsplegingsdossier aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat hij nog een familiaal netwerk heeft in Afghanistan en nog contact houdt met zijn moeder (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, punt 21 en bevestigt ter terechtzitting) zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige Afghaanse context. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou.

Wat betreft verzoekers betoog over leven onder talibanbewind na de machtsovername, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit

algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Het betoog dat er ideologische verschillen zijn tussen fracties binnen de taliban en sommige leden hun eigen versie opleggen van wat de taliban als regering zou moeten doen, doet geen afbreuk aan het voorgaande, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Aan zijn betoog dat hij voorheen problemen had met de taliban, kan immers, gelet op wat hierboven wordt uiteengezet, geen geloof worden gehecht. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban.

Verzoeker beweert verder wel, maar toont niet aan dat hij beschouwd zal worden als verrader, mogelijke spion of persoon die politiek verzet pleegde.

Waar verzoeker beweert dat hij als LGBTIQ-persoon al helemaal geviséerd zal worden door de taliban, herhaalt de Raad dat er in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming reeds terecht geoordeeld werd dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan zijn beweerde homoseksuele geaardheid en dat de vaststelling dat hij hier op geen enkel moment naar verwijst tijdens de administratieve procedure van zijn huidig verzoek om internationale bescherming en hier pas terug naar verwijst in het verzoekschrift naar aanleiding van het onderhavig beroep, de geloofwaardigheid hiervan verder ondermijnt.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat zijn louter verblijf in Europa en de afwezigheid uit Afghanistan nieuwe elementen vormen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de internationale beschermingsstatus in aanmerking zou komen.

2.3.12. In verband met de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan als nieuw element na de machtsovername door de taliban dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad op het volgende.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Boj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.13. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsebepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country*

Guidance Afghanistan van januari 2023. De verwijzing van verzoeker naar de COI Focus van januari 2022 – die minder recent is dan de hierboven weergegeven landeninformatie – laat geen andere beoordeling toe.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen hogere mate aan individuele elementen in die zin, noch maakt verzoeker hiervan melding in zijn verzoekschrift of zijn aanvullende nota.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omwille van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.3.15. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.16. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.17. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.18. Uit het voorgaande blijkt evenzeer dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.19. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS